

Breng me naar uw
leider

Breng me naar uw leider

Conrad K. Alderman

*Voor Leonard Nimoy en alle anderen die zo prachtig gestalte
gaven aan onze ruimtehelden.*

Schrijver: Conrad K. Alderman
Coverontwerp: Koen Van der Elst
ISBN: 9789463184427
© Conrad K. Alderman

1.

‘HALLO AARDBEWONER, BRENG me naar uw leider.’

Ik probeer de slaap uit mijn ogen te wrijven en scherp te stellen op de pipo die me heeft wakker gebeld.

Mijn hart klopt in mijn keel. Waarom rennen mensen altijd als een gek naar de voordeur wanneer er aangebeld wordt terwijl ze nog liggen te slapen? Is dat een soort oerinstinct? Zouden dieren dat ook doen? De hond van de burens in elk geval wel. Hij blaft weer heel de buurt wakker ook al is het zijn voordeur niet.

Ik zucht zo beleefd mogelijk en kijk de rare figuur aan die breed glimlachend op de welkommat voor me staat.

Het dringt tot me door dat ik nog steeds het t-shirt draag waarin ik heb geslapen.

Achterstevoren en waarschijnlijk ook binnenstebuiten.

Hopelijk ziet hij mijn onderbroek niet. Ik haat het als wildvreemden me in mijn ondergoed zien.

De kleren die mijn bezoeker draagt maken me trouwens ook wat ongemakkelijk.

Hij draagt een nauw aansluitend wit hemdje met korte mouwen dat hij tot bovenaan heeft dichtgeknoopt. Zijn beige broek heeft hij tot ver boven zijn navel opgetrokken, bijna tot aan zijn oksels. Daardoor zie je veel te veel van zijn haarloze benen en knokige enkels. Het ergste zijn evenwel zijn schoenen. Een soort veterloze schoen in een materiaal dat je beter zou roken dan dragen. Ze doen me terugdenken aan die politierie uit de jaren tachtig. Hij draagt geen sokken. Dat alleen al doet me huiveren.

Ik probeer me dan ook gauw op iets anders te concentreren.

Wat vroeg hij ook alweer? *Breng me naar uw leider?*

Ik zal het spelletje maar meespelen.

‘Welke leider had je in gedachte?’ vraag ik.

‘De koning, de eerste minister? De president van de Verenigde Staten? De baas van de NAVO? Of zag je het eerder lokaal? De burgemeester is dan wellicht de beste optie. Tenzij je hem echt voor iets nodig hebt.’

Zijn twee lichtgrijze ogen kijken me vanachter zijn lange spitse neus vragend aan.

Ik heb het weer verpest. Ik ben echt niet goed in improviseren.

Ik kijk naar de palm van mijn linkerhand en probeer de naam te lezen die ik er gisteravond in grote blokletters had opgeschreven: Eugenisz Trybus.

‘Eu-ge-niz Tryboesj, *I presume?* Is het ok als ik je *Eug* noem?’ vraag ik hoopvol.

‘Ja, dat is goed.’

‘Ik ben Lucas. Lucas Effi. Maar dat wist je natuurlijk al,’ stel ik me netjes voor.

Je kan maar beter meteen goed staan met je carpoolbuddy.

Elke dag naar de universiteit rijden met de auto begon behoorlijk zwaar te wegen op mijn zakgeld. Mijn globetrottende ouders willen me enkel geld geven voor een treinabonnement, niet voor benzine. Maar omdat trein of fiets niet meteen een optie zijn, leek een medestudent om de kosten mee te delen de beste optie.

Volgens die carpool-webpagina van de universiteit is het ook niet erg milieuvriendelijk om alleen in je wagen te rijden. Zeker niet in dezelfde richting als duizenden anderen. Niet dat ik daar echt wakker van lig, maar dat hoeft Eug niet te weten, hij lijkt me een beetje het red-onze-planeet-type.

‘Kom binnen,’ nodig ik hem beleefd uit. Ik probeer zo volwassen mogelijk te klinken. Ik heb tenslotte het huis voor mij alleen terwijl mijn ouders op wereldreis zijn. En dan rijd ik ook nog eens met de auto naar de universiteit elke dag. Als dat geen indruk maakt, dan weet ik het ook niet meer.

‘Ik moet me nog even omkleden, maar ik ben zó klaar.’

Eug antwoordt niet en stapt behoedzaam onze inkomhal binnen. Hij kijkt rondom zich alsof hij nog nooit een huis als het onze gezien heeft.

‘Zeg, die naam van jou is dat Pools ofzo?’ vraag ik.

Ik weet maar al te goed dat het Pools is. Dankjewel internet.

‘Nee,’ antwoordt hij.

‘Oh? Trybus ... ik dacht ... ik had opgezocht ...’ Bij die laatste woorden besef ik dat ik door de mand val.

‘Oh ja, Trybus ... Pools.’

Eug lijkt in gedachten verzonken, alsof hij zich iets probeert voor de geest te halen. Misschien spreekt hij onze taal nog niet zo goed.

‘Ok dan, ik ga me omkleden, ik ben zo terug.’

Ik ben blij dat ik een reden heb om even de ruimte te verlaten.

Ik snel de trap op en wanneer ik boven ben probeer ik nog een glimp van Eug op te vangen. Hij bekijkt zichzelf in de kleine spiegel die pa had meegebracht uit Engeland en waarop een of andere vent in een raar kostuum staat geschilderd. Een *meateater* of iets dergelijks. Wat een idee om een spiegel te beschilderen.

Ik doe wat kleren uit en trek er op goed geluk wat andere aan. Een vleugje deo onder mijn oksels en ik ben klaar om de wereld te veranderen.

Ik daal terug de trap af, ditmaal een pak rustiger. Eug kijkt niet meer naar zichzelf maar naar iets op de vloer. Ik hoor onze poes zachtjes mauwen.

‘Dat is Minoes,’ zeg ik. ‘Onze poes.’

Eug kijkt argwanend naar de grijsgestreepte pluizenbal die aan zijn idiote schoenen snuffelt.

‘Ze doet niks hoor. Je bent toch niet allergisch ofzo he?’

Ik pluk mijn autosleutels van het haakje en doe de voordeur terug open. Met een galante armbeweging verzoek ik Eug om naar buiten te stappen, wat hij na enige aarzeling ook doet. Minoes kijkt hem indringend na.

‘Mijn auto staat wat verderop geparkeerd, net om de hoek. De buurman pikt de plek voor ons huis altijd in.’

‘En dat dan?’ Eug wijst naar de witte Hyundai die op onze oprit staat.

‘Dat is de auto van mijn ouders,’ antwoord ik. ‘Er is te weinig plaats in de garage. De verzameling van mijn vader moet je weten ...’

Dozen vol boeken en films om precies te zijn, maar dat hoeft hij nou net niet te weten. Ik doe onze voordeur op slot, zoals ma me heeft geleerd en loop het padje tot aan het voetpad af. Ik kijk even over mijn schouder om zeker te zijn dat Eug me volgt, wat hij gelukkig doet.

‘Het is niet ver hoor, net om de hoek.’ zeg ik terwijl we de straat uit wandelen.

‘Kijk dat is ‘m, die zwarte Ford. *Harry*’ zeg ik ietwat trots.

Eug lijkt het niet vreemd te vinden dat ik mijn auto een naam heb gegeven en probeert de deur van de passagierskant te openen.

‘Wacht, het is een oud model, nog geen centrale vergrendelingses enzo.’

Ik stap in en doe langs binnen de deur voor Eug open.

‘Ok, gordel om en we zijn weg.’

Eug volgt mijn voorbeeld en klikt zich vast. Ik krijg ergens de indruk dat hij nog nooit een gordel heeft gedragen want hij blijft er maar ongemakkelijk aan pulken en trekken.

Ik kijk nog even of mijn spiegels wel goed staan en steek de sleutel in het contact.

‘Ok meneer, de buitenaarder, we zijn klaar om op te stijgen,’ grap ik.

Eug kijkt me enigszins verrast aan en kijkt hoopvol toe hoe ik de sleutel in het contact omdraai.

De motor sputtert even en valt dan stil.

2.

HET KUBLER-ROSS MODEL. Het is zowat het enige dat ik onthouden heb van de lessen Psychologie, een keuzevak dat veel minder boeiend bleek dan ik had gehoopt. Op een vrijdagochtend om acht uur bovendien. Het idee alleen al.

Het model somt de verschillende fasen op die je doorloopt na een traumatisch ervaring. Elke keer als mijn auto niet wil starten doorloop ik ze kennelijk allemaal. Kort na elkaar.

1.Ontkenning

'Nee, hé. Dit kan niet waar zijn. Niet op de eerste dag. Niet weer.'

2.Protest/woede

'Stomme, stomme rotkar! Waarom? Waarom? Hoe is dat nu in de naam van alles wat heilig is toch weer mogelijk.'

Op dat moment kan ik meestal niet helder meer denken en gooi ik er een paar vloeken tegenaan. Vogels stoppen met fluiten, koeien kijken verschrikt op en vleermuizen komen in paniek uit de kerktoren gevlogen. In tekenfilms gebeurt dat toch meestal.

3.Onderhandeling

'Alsjeblieft nee, niet nu. Niet vandaag. Ik zal voortaan proberen dichter bij huis te parkeren, maar niet nu, asjeblieft!'

4.Aanvaarding

'Het heeft geen zin. Niks aan te doen,' zucht ik gelaten.

Eug kijk me aan alsof hij nog steeds verwacht dat hij in een DeLorean zit die elk moment zal wegvliegen.

'Doet de auto het niet?'

'Nee, doc. Hij doet het niet.'

'Wil je dat ik er eens naar kijk?' stelt hij behulpzaam voor.

'Ken je dan iets van auto's?' Hij is tenslotte Pools.

'Nee.'

‘Geweldig. Blijf jij hier dan ga ik binnen het nummer van de garage zoeken. Hopelijk kunnen ze snel iemand langs sturen.’ Ik haast me terug naar huis. In mijn hoofd passeren alle mogelijke doemscenario’s in toenemende heftigheid. Te laat op de eerste schooldag, te laat in de les. Een professor die me niet meer wil binnenlaten in zijn lokaal. Misschien krijgen ze de auto niet meer aan de praat en moet ik voortaan wel met de trein. Dat laatste doet me nog sneller rennen naar de voordeur. Ik storm binnen en vind gelukkig meteen het telefoonnummer van Garage Desleyter.

Zenuwachtig vorm ik het nummer. Ik haat telefoneren. Zo verschrikkelijk onhandig om met iemand te praten zonder dat je hem kunt zien.

‘*Met garage Desleyter.*’ Ik herken de stem van pa Desleyter.

‘Hallo, met Effi. Mijn auto ...’ Ik krijg de kans niet om mijn zin af te maken. De stem aan de andere kant van de lijn praat verder alsof hij me niet gehoord heeft.

‘*Wij zijn momenteel met vakantie. Over twee weken staan wij terug tot uw dienst.*’

Ik haak in en begin tegen het toestel te roepen: ‘Wat? Alweer? En over twee weken? Moet ik dan ruiken wanneer die twee weken zijn ingegaan?’

Ik besef dat het weinig zin heeft om weer alle vier fases te doorlopen en ga terug naar buiten.

Verslagen slenter ik naar mijn auto. Benieuwd welke stomme vraag Eug nou weer zal stellen. *Waarom zijn ze gesloten? Kan je geen andere garage bellen? Wat moeten we nu doen?*

Ik draai de hoek om en tot mijn verbazing zie ik de motorkap van Harry omhoog staan.

‘Eug! Wat heeft dit te betekenen?’ roep ik.

Eug komt tevoorschijn van achter de motorkap en laat die vervolgens met een flinke knal dichtvallen.

‘In orde, we kunnen,’ lacht hij triomfantelijk.

‘Wat kunnen? Hoe kunnen? Jij kende toch niks van auto’s?’

‘Nee, niks. Zullen we?’

‘Als je iets aan mijn auto hebt stukgemaakt, dan ...’ ik probeer te dreigen maar ik ben daar helemaal niet goed in.

Hij heeft het waarschijnlijk toch niet gehoord want voor ik mijn dreigement heb kunnen afmaken zit hij alweer op zijn passagiersstoel. Hij doet de portier dicht en klikt keurig en ietwat zelfvoldaan zijn gordel vast.

Ik stap dan ook maar in en probeer nogmaals te starten.

Tot mijn verbazing komt Harry tot leven.

Eug slaagt een of andere oerkreet. Het klinkt een beetje alsof je per ongeluk op de grote teen van een enorme, harige aap bent gaan staan. Ik schrik me rot.

‘Doe dat alsjeblieft nooit meer,’ verzoek ik gespannen.

‘Ok.’

‘Hoe heb je dat gedaan?’

‘Ik heb niks gedaan,’ antwoordt Eug, ‘de Nano’s hebben je auto hersteld.’

‘Nano’s?’

‘Ja, een vast onderdeel van de overlevingskit voor al je bezoeken aan primitieve werelden.’

Daar gaan we weer.

‘Ok, laat maar. Ik ben al lang blij dat we kunnen vertrekken.’

Ik rijd de straat uit en tot mijn verbazing hoor ik mezelf zeggen dat de Nano’s beslist goed werk hebben geleverd, want Harry heeft nog nooit zo zacht gereden. Alsof hij vers uit de showroom komt.

‘Ja, Nano’s zijn geweldig.’

Eug kijkt tevreden voor zich uit.

We rijden voorbij een bushalte. Op het bankje in het schuilhokje zit een jongen van onze leeftijd. Eug zwaait naar hem. De jongen heeft het opgemerkt. Hij staat boos recht en roept iets dat ik niet begrijp.

Hij steekt zijn middenvinger naar ons op en gaat terug zitten.

3.

‘VRIEND VAN JOU?’ vraag ik terwijl ik in mijn achteruitspiegel kijk of ik hem nog kan zien.

‘Ik denk het niet.’

‘Nee, ik denk het ook niet. Trek het je niet aan, mensen die het openbaar vervoer moeten nemen zijn wel vaker wat humeurig.’

Ik rijd gedisciplineerd via de oude Lindelaan naar de autosnelweg die ons naar de universiteit zal leiden. Je mag hier vijftig. Ik vind dat negentig ook best kan, maar vandaag gedraag ik me. Snel rijden zal wel niet milieuvriendelijk zijn en vooral, ik wil Eug niet meteen afschrikken. Ik heb echt wel een carpoolbuddy nodig om mijn zakgeld wat ademruimte te geven.

‘Zeg, Eug ... we moeten het nog hebben over het delen van de kosten,’ probeer ik voorzichtig. Zelden zo assertief geweest, maar als het om geld gaat ...

‘Kosten?’ houdt hij zich van de domme.

‘Ja, voor het carpoolen he. Elk de helft, gebaseerd op het gemiddeld verbruik per kilometer maal de gangbare benzineprijzen van de omliggende tankstations.’

Ik heb mijn huiswerk goed gemaakt voor de verandering.

Eug antwoordt niet. Wie zwijgt stemt toe, zegt men. Zou dat kloppen? Heeft hij het wel goed begrepen? Misschien toch maar voorzichtig bevestiging vragen.

‘Is dat *goed* voor jou?’

‘Dat is *goed* voor mij, ja.’

Oef, hebben we die formaliteiten toch al achter de rug. Eug lijkt dus best goed Nederlands te spreken, al vind ik de manier waarop hij *goed* zei wel een beetje raar. Alsof hij mij imiteerde. Het zal wel aan mij liggen.

'Best knap systeem he, die carpool-website van de universiteit.'

'Is dat zo?' vraagt Eug droog.

Ai, ik begin weer nattigheid te voelen.

'Welja, met twee of meer personen hetzelfde traject rijden is toch een pak milieuvriendelijker,' opper ik.

'Milieuvriendelijker?'

Ja, beter voor milieu.' Misschien gebruik ik toch maar beter geen al te lange woorden of moeilijke zinnen.

'Ik zie het voordeel niet. Toegegeven, je hebt een auto minder op deze weg, maar dat is zoals een asteroïde minder in de mijngordel rond Gornika.'

'Is dat zoiets als een druppel op een hete plaat?' vraag ik.

'Ja, maar dan minder doeltreffend.'

'Ok, maar stel nu dat alle studenten op onze universiteit dat deden? Dat zou toch al een aardige spat water zijn?'

Ik kijk hem hoopvol aan. Waarom maken sommige mensen alles zo ingewikkeld. Al dat red-onze-planeet-gedoe kan me eigenlijk gestolen worden.

'Waarom doen ze dat dan niet,' haalt Eug zijn schouders op.

'Wel om te beginnen wonen heel wat studenten een pak dichterbij de universiteit in allerlei studentenverblijven. Anderen komen dan weer met de bus of de trein.'

'Waarom jij niet?'

'Ik geloof niet in bussen en treinen.' Ik voel dat Eug me weer een moeilijke vraag gaat stellen en geef snel toelichting.

'Bussen, treinen, openbaar vervoer ... het is onbetrouwbaar. Het is niet cool, snap je. Mijn auto, mijn vrijheid. Ik kan overal naartoe rijden en veel sneller ook.'

Mijn woorden zijn nog niet koud of de verkeersinfo-functie jaagt het volume van mijn autoradio, die tot nu toe zachtjes speelde, de hoogte in.

'Er is een ongeval gebeurd ter hoogte van de brug van ...'

Ik geef de radiomevrouw de kans niet haar zin af te maken, ik weet toch al wat er gaat komen. Er gaat geen week voorbij of er gebeurt een ongeluk in de buurt van die brug.

‘Verdorie,’ schreeuw ik. Ik sla theateraal op mijn stuur.

Nog voor Eug de kans krijgt om weer een vraag te stellen, zie ik een rij rode knipperlichten voor me opdoemen. Vijf seconden laten staan we stil en zit het verkeer muurvast.

In mijn hoofd probeer ik zo beheerst mogelijk voor de derde keer alle fasen van aanvaarding te doorlopen.

Na wat een eeuwigheid lijkt komt de file terug heel traag in beweging. Ik kijk verveeld toe hoe auto’s van rijvak veranderen in de hoop toch enkele seconden van hun reistijd te schaven.

‘Waar gaan al die mensen naartoe?’

Leuk, begint hij weer met zijn alien-act.

‘Wie zal het zeggen. Naar school, naar hun werk ...’

‘Vreselijk inefficiënt allemaal. Al die verplaatsingen voor iets wat je perfect thuis kunt doen,’ schudt Eug het hoofd.

‘Thuiswerken gebeurt al vrij veel hoor. Mijn vader deed dat ook twee keer per week,’ probeer ik onze aardse gewoonten te verdedigen.

Eug lijkt verrast.

‘En school?’

‘Ja, ik denk het wel. Thuisonderwijs of leren via post en dat soort dingen. Dat bestaat wel geloof ik.’

‘Waarom woon jij niet dichterbij je school?’

‘Bij de universiteit?’

Ik moet bekennen dat ik het zelf ook nog altijd school noem. Universiteit, of uni of unief klinkt me te onnozel. Of te ernstig.

‘Tja waarom. Ik zou best graag wat dichterbij hokken, maar ik woon nu ook maar vijfentwintig kilometer ervandaan. Elke dag met de auto is dan een pak goedkoper en bovendien kan ik dan op het huis letten.’

‘Je huis? Wat heeft dat er mee te maken?’

‘Had ik dat nog niet verteld? Mijn ouders zijn op wereldreis. Mijn pa heeft een burn-out. Hij is wat depressief, al schijnt dat niet hetzelfde te zijn.’

‘Mijn pa is ambassadeur,’ vult Eug aan.

Ik had het kunnen weten. Hoe lang heeft hij zitten broeden op de kans om me dat te vertellen? Zoontje van een of andere rijke, hoge piet dat hier wat komt studeren via één of ander Europees uitwisselingsprogramma.

‘Ambassadeur?’

‘Ja van Obsaria.’

‘Is dat een regio ofzo? Ik dacht dat je altijd ambassadeur voor een heel land moest zijn?’

‘Nee, Obasaria is een sector die 78 planeten omvat.’

‘Grapjas. Jij studeert dus Mediawetenschappen?’

Dat was immers de reden dat ik zijn naam op de carpoolwebsite had aangeklikt. Het heeft weinig zin om met iemand te carpoolen die totaal andere lesuren heeft dan jij.

‘Momenteel bestudeer ik het patroon in het starten en stoppen van de auto’s voor ons.’

‘Veel geluk daarmee. Ik studeer ook Mediawetenschappen. Mijn tweede jaar al. Wel terug dezelfde vakken want ik heb geen enkel examen afgelegd vorig jaar. Ongelukje met de fiets.’

Waarom geef ik meteen altijd zoveel details? Eug hoeft echt niet te weten dat ik op een dronken avond met mijn fiets tegen een boom ben gereden en nadien twee weken geen zin had om buiten te komen. Toevallig net tijdens de examens.

Eug knikt alvast begripvol. Dat vind ik wel leuk aan hem, hij oordeelt niet, hij stelt alleen alles in vraag.

‘Mijn hoofddoel is het bestuderen van primitieve culturen. Hoe overleeft een cultuur die niet in staat is naar andere bewoonbare planeten te reizen. Een ideetje van mijn vader.’

‘Ja het ziet er niet goed uit voor de mensheid,’ geef ik cynisch toe.

Er komt terug beweging in de file. Aan een tergend traag tempo rijden we voorbij het ongeval bij de brug. Wanneer iedereen goed gekeken heeft wat er gebeurd is, gaat het plots een stuk vlotter.

‘Eindelijk,’ zucht ik.

Eug kijkt naar de omgevallen vrachtwagen die een deel van de rijweg verspert. Waarschijnlijk ligt die hier al enkele uren want ik zie nergens nog een ziekenwagen of politie, enkel nog een team dat de boel moet opruimen.

‘Ik ken deze plek,’ zegt Eug.

‘Ja, echt een berucht zwart punt op onze wegen. Met wat geluk zijn we maar een kwartiertje te laat en is de les nog niet begonnen. We zijn gelukkig flink op tijd vertrokken.’

Vijf minuten voor dat late kwartiertje arriveren we bij de parking van de universiteit. Op het elektronisch bord boven de ingang staat in rode letters *VOL*.

In drie talen.

4.

‘WAAROM STAAT ER drie keer vol?’ vraagt Eug terwijl hij naar de knalrode letters op het bord boven ons kijkt.

‘Omdat er geen plaats was om het vier keer te schrijven.’

Ik ken Eug nog niet lang, maar hij begint nu al aardig op mijn zenuwen te werken.

‘We zijn hopeloos te laat. De studentenparking is elk jaar vroeger volzet.’

Eug wijst naar de andere slagboom enkele meters verderop.

‘En daar? Daar zie ik nog een vrije plek.’

‘Vergeet het maar, dat is de parking voor professoren en andere belangrijke mensen van de universiteit, daar kunnen wij miezerige studenten niet op. Ze hebben hun mond vol over de opwarming van de aarde en het redden van de planeet maar oh wee als je hun heilige koe dreigt af te nemen.’

‘Ik zie het verband niet, maar goed. Er is wel nog een plekje vrij.’

Eug heeft gelijk. Toch wat die vrije plek betreft. Tegen de muur achteraan de parking staat nog een parkeerplek te blinken. Als een ontbrekende tand in de lach van een beugelbek.

‘Fijn, maar dat helpt ons niks vooruit. We zullen moeten zoeken in de studentenwijk verderop. Nu komen we zeker nooit op tijd.’

Eug haalt een pasje tevoorschijn uit zijn broekzak en zwaait er triomfantelijk mee.

‘Geen probleem, ik heb een poespas.’

Voor ik kan vragen of ik dat wel goed gehoord heb, stapt Eug uit en loopt hij naar de security-zuil. Hij houdt het pasje tegen

de lezer en tot mijn grote verbazing gaat de slagboom omhoog.

Eug zwaait nogmaals breed grijzend met zijn pasje en wijst me de weg onder de slagboom. Alsof ik dat zelf niet gezien zou hebben. Ik parkeer me netjes op de vrije plek en stap uit.

Eug is bijzonder in zijn nopjes wanneer hij bij de auto komt.

‘Goed he. Zonder poespas raak je nergens in dit universum.’

Poespas. Waar haalt hij het.

‘De poespas werkt op basis van hersengolven, geuren en andere zeer subtiele technieken die er voor zorgen dat de lezer – man of machine – net datgene ziet wat hij verwacht te zien onder positieve omstandigheden,’ licht Eug ongevraagd toe.

‘Laat eens zien.’

Voor Eug kan antwoorden gris ik het pasje uit zijn handen.

Net wat ik dacht. Een overbelichte pasfoto, het logo van de universiteit en de studierichting, Mediawetenschappen. Eerstejaars, net als ik. Nog steeds.

Het enige verschil met mijn studentenpasje is het gouden drieletterwoord *VIS* in de rechter onderhoek. *Very important student*. Ik heb al van dit soort pasjes gehoord, maar had ze nog nooit gezien. Typisch voor studenten wier ouders de universiteit op een of andere manier sponsoren.

‘Poespas, schattig gevonden hoor. Dit is gewoon een studentpas die je wat extra privileges geeft.’ Ik geef het pasje terug.

‘Als jij het zegt.’

‘Ik ben hoe dan ook blij dat we niet verder naar een parkeerplek hoeven te zoeken. Het is nu kwart na, de aula is net boven deze parking, met wat geluk halen we het nog.’

Ik ren naar de lift. Eug komt rustig achter me aan gewandeld

Ik druk zenuwachtig op de knop die lift naar beneden moet roepen.

‘Wat moeten we eigenlijk halen?’ vraagt Eug.

‘Niks halen, op tijd komen voor je eerste cursus van het academiejaar. Geschiedenis van de politiek van de laatste drie eeuwen, van professor Oswald Henson. Dat is verplichte kost voor alle eerstejaars. Kwestie van de kudde wat uit te dunnen.’

‘Kudde? Heeft dat weer iets maken met die heilige koeien van hen?’ vraagt Eug zich hardop af.

Ik negeer hem. De liftdeuren openen en we stappen in. Ik druk op het knopje met de één ernaast en spoor de liftdeuren aan zich snel te sluiten.

‘Waarom moet je op een knopje drukken als de deuren wel met stembesturing gesloten kunnen worden?’

‘Dat is geen ... och laat ook maar.’ Ik ga toch eens met die jongen moeten praten over zijn gevoel voor humor.

De lift brengt ons keurig tot op de verdieping van de grootste aula van de universiteit. Afgaand op het rumoer dat we al horen van zodra we de lift uitstappen, is de les nog niet begonnen. De eerste meevaller van de dag.

De aula zit aardig vol. Alleen de eerste drie rijen zijn nagenoeg leeg, maar ik hou Eug tegen als hij er naartoe stapt.

‘Nee, niet daar.’

‘Zijn die plaatsen ook verboden voor miezige studenten?’

‘Ja, eigenlijk wel in zekere zin. Ik leg je dat nog wel uit.’

Dat zijn dan al twee zaken die ik hem moet uitleggen. Eigenlijk best leuk zo een groentje inwijden in de geplogenheden van de universitaire wereld. Ik begin zowaar zelfs in moeilijke woorden te denken.

‘Kijk, bovenaan het halfroond zijn nog een paar lege stoelen.’

Terwijl we naar onze plaatsen lopen kijk ik naar de gezichten van de studenten die verveeld naar hun telefoon staren of druk in gesprek zijn verwickeld met hun buur. Ik herken amper iemand. Een paar studenten die net als ik hun jaar overdoen, maar waar ik vorig jaar ook al geen goeie band mee had. Dit wordt een eenzaam jaar. De paar leuke

contacten die ik had zijn allemaal iets anders gaan studeren, meestal zelfs aan een andere school.

Daar ga ik weer met dat *school*.

We klappen de tafeltjes omhoog en onze afgesleten oranje theaterstoelen omlaag. Eug is merkbaar onder de indruk van het interieur.

‘Dit is best speciaal. Leuke tafeltjes, heel handig om iets op te leggen.’

‘Ja maar geen laptop, want dan gaan ze doorzakken. Kijk.’

Ik wijs naar enkele studenten die toch hebben geprobeerd hun laptop op het tafeltje te zetten. Het helt vervaarlijk door en volgens mij wordt de bloedsomloop in hun benen er door afgesneden.

‘Ik neem geen notities ofzo, verduidelijk ik. ‘Ik heb alles vorig jaar immers al eens gehoord en ik heb een goeie samenvatting van de cursus, inclusief de meestgestelde examenvragen, maar die dingen bezorg ik je nog wel. Er is ook een boek dat je moet kopen, maar daar heb je dus niet veel aan. Het mijne zit nog in de verpakking, je mag het gerust overkopen als je wil.’

Eug knijpt zijn ogen half dicht. Ik weet al uit ervaring dat er nu een vraag zal volgen.

‘Ik begrijp het niet helemaal. Dus je komt hier iets leren en achteraf moet je bewijzen dat je het geleerd hebt door een antwoord te geven op vragen.’

‘Ja, zoiets heet een examen, hoe noemen ze dat bij jullie misschien?’

Eug negeert mijn vraag en gaat verder met die van hem.

‘En moet je dan alle vragen kunnen beantwoorden of maar een deel? En die vragen omvatten die dan alles uit heel het boek?’

Thuisonderwijs. Kan niet anders. Ik hoor mezelf bijna vragen van welke planeet hij komt, maar dat gun ik hem even niet.

‘Ja, nee. Je krijgt enkele vragen die betrekking hebben op een deel van het boek. Je krijgt natuurlijk niet een vraag over elk